

Ja täiemad rahvas on ennam waewa nāg-
gemaš, kui teo lomad. Wata, innimenne,
keš on Jummal nāo järrele lodud, peab seäl
halwem ollema weisteš, aina neid paššima,
ja harrima ja ka peššema! Ei se olle dige
luggu! Kurjaste waewata neid waesi lapsi!

Agga Killari perre, ni lapsed, ni orjad,
keif ollid terwed ja roemšad ja wisakad, hästi
ja kennašte ridiš. Iggameeš watis neid
takka, kui nemmad suwwisel aial kirriko lāksid
ehk Hansust, ehk Ewast, ehk leššest naesest
šadetud. Kui heinamale lāksid, kui põllule
wilja leikama, olli iggāühhel temma joudo
mōda tō-riištad kasaš, rammotumal kergeš
mad, ja iggāüks teggi omma tōdd ni kui jāk-
šaš, agga truište. Seddawiši said Killari
rahwas igga tō jure hästi joudo. Hans olli
ikka eššimeenne, keš sai moiša leikusse tükkid
ja omma wilja walmiš leikanud, et temmal
kül ei olnud nelja perre kohta ni paššo täieš
kašnud innimeš, kui arwati tarwiš ollewat.

Teisel aastal tullid ka nende kolme wabba-
tikko lapsed tōle, ja Hans olli neile kergemad
riišto teinud. Agga teište lapsed ei teinud
mitte nenda tōdd, kui Killari perreš; teišeš
perrewannemad ei olnud iššegi mitte allati
tō jures, egga oškanud orjad õppetada ja
juhhatada, sešš neil puduš dige pūūdminne
ja täiš arro.

Enne põllo maad ei olnud mitte truište
harritud, ommeti kandsid need süggawad
maad ka eššimeššel aastal hästi wilja, et
Jummal andiš wāgga korrališt aega. Agga
süggūše olli Hanso trui harrimišše järrel
orraš paššo kennaš ja tuggewani, kui ial
Tamma küllaš olli nähtud. Ei Jaan Turd,
egga Peter Kald ei joudnud Hanso wašto,
šadik šiis teišeš perremehhed, keš ollid enna-
mište holetumad. Monningad tullid õppe-
tust palluma, saiwad sedda hea melega, ja
wōdtšid ka wašto. Teišeš rākišid jälle: „Killar
on kurrati alla heitnud, ja nenda saab temma